

M. L. BURNS

BARONET

Tíha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

M. L. Burns
Tíha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TÍHA

TÍHA

Sousedé ze Safírového údolí

M. L. BURNS

BARONET

Copyright © 2025 by M. L. Burns
Translation © Jana Pacnerová, 2026
Cover Design © Artista Gráfico Cover Design
Interior Illustration © Shutterstock/kareemov

ISBN tištěné verze 978-80-269-3032-7
ISBN e-knihy 978-80-269-3031-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3043-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3044-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

VAROVÁNÍ PŘED OBSAHEM:

Pro ty z vás, kteří se rozhodli pustit se do čtení bez předchozího seznámení s obsahem, mějte prosím na paměti, že se jedná o temný román s prvky tabu tématiky a že jak hlavní ženská postava, tak i hlavní mužská postava se potýkají s temnými tématy. V knize se objevují zmínky o znásilnění dítěte, znásilnění nezletilé osoby a pedofilie. Ačkoli nejsou popsány nijak explicitně, jsou zmíněny ve formě vzpomínek. Tato kniha nemá za cíl naučit čtenáře, jak se vypořádat s traumatem nebo se z něj zotavit. Neočekávejte, že některá z těchto postav bude ve všech aspektech života mít správné morální zásady. Obě vykazují znaky morální nejednoznačnosti.

Odtud můžete klidně přejít ke kapitole 1, nicméně mějte na paměti, že tato kniha je plná traumatických zážitků.

Varování před potenciálně traumatizujícím obsahem zahrnují mimo jiné: násilí, napadení, smrt, vraždu, pokus o vraždu, témata duševního zdraví, úzkost/panické ataky, násilí se zbraněmi, řeči o sebevraždě, pokus o sebevraždu (pohled do minulosti, zmínka, přímo v textu), nevěra (nikoli mezi hlavními postavami), sexuální napadení (pohled do minulosti, zmínka,

nikoli mezi hlavními postavami), znásilnění nezletilé osoby (zmínka, mimo text), pedofilie (zmínka, mimo text), skupinové znásilnění (zmínka, ne mezi hlavními postavami), únos, držení rukojmí, vydírání, užívání drog a alkoholu, smrt rodiče/rodičů (mimo text), diskuse o vězení/uvěznění, nátlak k nahrávání, autonehoda, požár domu.

Explicitní sexuální scény zahrnují mimo jiné: somnofilii (zmínka), menstruační hrátky, BDSM, hrátky s nadřazeností, voyeurismus, exhibicionismus, ponižování, souhlasný nesouhlas, použití erotických pomůcek, pronásledování, hrátky s ejakulátem, výprask, hrátky se slinami, snowballing, asfyxiofilii, mírné chválení.

PLAYLIST

Crying While You're Dancing – Dayseeker
Ocean Eyes – Billie Eilish
Take Me First – Bad Omens
rewind – cryoutloud
bad decisions – Bad Omens
Blood Sport – Sleep Token
Dangerous Hands – Austin Giorgio
Chokehold – Sleep Token
Breathe – Kansh
Fall for Me – Sleep Token
Silence – Marshmello, Khalid
This Is War – Thirty Seconds to Mars
Fall Into – Ally Nicholas
Let You Down – NF
Rain – Sleep Token
Take on the World – You Me at Six
Let It Go – Chandler Leighton, Lo Spirit
Die With a Smile – Lady Gaga, Bruno Mars
To Build a Home – The Cinematic Orchestra, Patrick Watson
Carry You Home – Alex Warren, Ella Henderson

VĚNOVÁNÍ

Těm tichým.

Někde existuje někdo, kdo vám uvěří a vyslechne vás.

1. KAPITOLA

CALISTA

Tak takhle se člověk cítí, když přijde o všechno – zvláštní prázdnota uvnitř hrudi mi připomíná, že jsem to podělala. A co je na tom nejhorší? Byla jsem si plně vědoma činu, který vypálil celý můj dům až do základů.

Plameny pohlcují dřevěnou konstrukci mého řadového domu v centru Denveru. Kdysi krásně zářivě žlutou, teď sežehnutou, zčernalou popelem. Když zevnitř zaslechnu hlasitou ránu, ani to se mnou nehne. Ne že bych už na tom byla tak, že se ani nebojím, jen jsem prostě věděla, že to přijde.

Za všechno může ta ženská… ne, oni všichni. Já nic z toho nezpůsobila, a přesto jsem ta, která o všechno přichází.

Jak mohly činy, ke kterým došlo víc než před deseti lety, takhle obrátit můj život vzhůru nohama? Její bezohlednost způsobila řetězovou reakci, shodila první kostku domina a nechala ostatní padat v dokonalém sledu. Závaží, které všechno rozpoutalo. Kolaps, který mě původně vůbec netížil.

Byla jsem ještě dítě…

Všichni sousedé jsou venku, telefony mají u uší, křičí, ať si policie pospíší a zachrání, co se dá.

„Calisto! Panebože!“ Hlas mé spolubydlící a nejlepší kamarádky bych poznala kdekoli.

Její těžké kroky mi duní za zády, a když mi narazí do zad, moje holá kolena se zaryjí hlouběji do jílovité půdy, teď rozbahněné vodou z hasičských hadic. Hasiči dorazili jen pár minut před Genevieve.

Pevně mě obejme kolem krku a přitiskne tvář na mou. „C-co se stalo?! Cal! Mluv se mnou!“

Dívala jsem se, jak se požár šíří dál, bezmocná, zatímco se můj život měnil v popel. Tohle všechno je její vina. Znovu mi všechno sebrala, a ani o tom neví.

„Cal!“ křičí mi Genevieve do ucha a já prudce zvednu hlavu a střetnu se s jejíma světle hnědýma očima, přetékajícíma slzami, které jí stékají po ebenových tvářích.

Kéž bych taky mohla plakat. Proč nemůžu uronit ani slzu?

Cítím jen prázdnotu v žaludku, která se zvolna rozrůstá do pokrouceného, nemocného stromu, jenž mě pohltí dřív, než se stanu tím, čeho jsem se bála.

„Gene… moc se omlouvám.“ Vydechnu a ona se podívá na všechno, co vlastníme a co lehá popelem, pak se vrátí zrakem ke mně. „Postarala jsem se, aby se Hunter dostal ven, ale poškrábal mě a utekl.“

Upřímně řečeno, na toho kocoura seru – odjakživa mě kdovíproč nenáviděl. Ale nejsem netvor; nemohla jsem ho jen tak nechat umřít. Utekl do bezpečí, ať je to, kde chce. Jen doufám, že se oheň nerozšířil na sousední domy nebo zahrady z té naší, která je patrně zachvácená požárem stejně jako zbytek našeho domu.

Pevně mě obejme. Tiskne mě, jako by měla větší obavy o mě než o toho zatraceného kocoura. Vdechnu slabou vůni jejího medového sprchového šamponu, která se teď mísí s pachem potu a okolního vzduchu.

„Jak se to stalo?“ Její tón zmírní, je teď empatický a už ne tak řezavý. Přechází do terapeutického hlasu, něžně mě zbavuje hrůzy, kterou *předpokládá*, že cítím.

Nejsem v šoku. Dobře vím, co se stalo, a jednoho krásného dne budu pykat za své hříchy.

Oheň před námi praská a prská, zatímco se všude kolem rozléhá křik – povely prodchnuté strachem. Jen doufám, že jsem nechtíc někoho nezabila. To by asi moje svědomí neuneslo. Démoni, které jsem si zvolila, mě budou už tak dost strašit; nevydržela bych, kdyby mě pronásledovala ještě i tíha viny za něčí smrt.

„Prostě jsem vařila…“ Odkloním se od ní a klesnu pohledem k zemi. „Nejspíš chytly záclony… Byla to nehoda…“

Lhářko.

Sprostá zasraná lhářko.

„Sakra…“ zasyčí, vezme můj obličej do dlaní a otočí ho k sobě.

Nezasloužím si od ní tenhle výraz soucitu a pochopení.

„Ale jsi v pohodě? Nic se ti nestalo?“ Její starost o mě zaplní mé tělo hlubokým opovržením. Ne vůči ní, ale vůči mně samotné.

„Nic mi není, Gene.“

Shrne mi zacuchané blond prameny z obličeje, zastrčí mi je za ucho.

Znovu zhluboka naberu do plic opojný vzduch. Nos mi naplní zápach čpavku z kouře, ostrý a kousavý, mísí se s pachy hořícího dřeva a izolace. Je to těžký, dusivý mlžný opar, který mi ulpívá na plicích. Stromy,

které kdysi obklopovaly náš domov, vydávají trpký, smolný pach zuhelnatělé kůry. Zápach sežehlého listí přidává podivnou sladkost k puchu zkázy, kterou jsem způsobila.

„My to vyřešíme.“ Znovu mě obejme kolem krku, naše tváře se tisknou k sobě, jak sledujeme plameny, které hasiči začínají dostávat pod kontrolu. „Máme pojištění domácnosti, je to v pohodě.“

Není to v pohodě…

Nikdy to nebude v pohodě. Ponesu na svých bedrech hříchy, které jsem nikdy nespáchala, protože jsem neměla nikoho, kdo by mě chránil, když jsem to potřebovala nejvíc.

2. KAPITOLA

RONAN

O tři dny později

LIDÉ NEPOZNAJÍ SVOBODU, dokud o ni nepřijdou. Přesto jsem udělal hromadu vlastních rozhodnutí, která mě o takovou volnost připravila.

Teď, když tu svobodu mám zpět, to nemusí být nutně osvobozující pocit. Za těmi kovovými dveřmi, kde jsem byl *král*, jsem se cítil nejbezpečněji. Propouštějí mě z místa, které jsem posledních patnáct let nazýval svým domovem.

Nápravný ústav Valley Den, hned za Durangem, byl moje pokřivené útočiště. Jen málokdo by to viděl stejně, ale já skoro polovinu života nic jiného neznal.

Železná brána se s vrznutím otevře, a i když bych se rád otočil a požádal, aby mě ubytovali na další čtvrtinu života, neudělám to. Odkroutil jsem si celý trest, ale to neznamená, že se nevrátím. Soudce zamítl propuštění na podmínku, což je jen jiný způsob, jak říct: „Na shledanou později, sráči."

To je fuk.

Nemám ani tašku, když překročím práh do skutečného vězení: do Colorada. Jsem rád, že mi aspoň poskytli opravdové oblečení. I když mi úplně nepadne, je to lepší než vyjít ven v oranžové kombinéze. Neumím si sice představit, že by mě někdo i tak oslovil, ale aspoň nikdo nezavolá policajty. Stojím teď na parkovišti, kde je vidět jen tu a tam nějaké vozidlo, včetně černého mercedesu, který běží na neutrál pár metrů nalevo ode mě. Strčím ruce do kapes a udělám krok vpřed, právě když se dveře vozu otevřou.

Šok už nepociťuju. I kdyby jedna z hor, které se kolem mě tyčí, vybuchla jako sopka, stejně by mě to nerozhodilo. Přesto mě pohled na muže, který se vynoří zpoza volantu oděný v černém smokinku včetně ladících polobotek, přiměje napřímit ramena a zvednout jedno obočí.

„Eamone?“ Sleduju, jak se na mě můj o osm let starší bratr dívá, jako bych byl duch. Pokožka, stejně snědá jako moje, mu pobledne nejspíš při pohledu na mě, nebo to možná způsobí zvuk mého hlasu, který naposled slyšel, když mi bylo šestnáct.

„Ronane…“ Naposled jsem ho viděl v soudní síni, když mi bylo jedenáct, a namouduši, nečekal jsem, že ho ještě někdy uvidím, leda v rakvi nebo na fotce u úmrtního oznámení, zastrčeného někde mezi články na internetu.

Zavře dveře auta a zvolna ke mně vykročí. Vždycky jsem doufal, že ho přerostu, a když vidím, že jsem skutečně vyšší, pěkně mi to pošimrá ego. Osmnáctiletý Eamon byl vysoký a ramenatý, ale šestačtyřicetiletý Eamon vypadá spíš jako podnikatel, který na sebe dbá. Jsem za to rád, ale současně na něj kašlu. Zastaví se ani ne půl metru ode mě, změří si mě od hlavy až k patě a pak se mi zadívá do očí. Zdědil hnědé oči

po našem otci – barva sraček, což se k němu hodí. Já mám zaplaťpámbu oči modré po matce.

„Vypadáš dobře," usmívá se na mě, až se mu na tvářích objeví vrásky.

Neříkám nic, jen zvolna kývnu hlavou.

„Omlouvám se," pokračuje. „Neměl jsem zdání, že ses vrátil do systému. Potom, co tě pustili poprvé, jsi prostě… zmizel."

Zvolna zamžikám a zvednu bradu. „Rodina se odstěhovala z místa, kde jsem ji viděl naposled, neměl jsem na tebe číslo, neměl jsem kam zavolat. Člověk nemůže jezdit po světě a hledat lidi, co ho opustili."

Pracně polkne, ohryzek mu poskočí intenzitou pocitu viny. „Neměl jsem zdání…"

„Na to ti kašlu, *bratře*. Co tady děláš?" Nikdo z mé skutečné rodiny mě za uplynulých patnáct let ani jednou nenavštívil, a i kdyby ano, odmítl bych je. Jenom by narušovali můj čas; *můj* klid.

Rty se mu zvlní pousmáním. „Moje manželka je advokátka. Nejspíš jí přišel na stůl tvůj spis. Byrne není moc běžné jméno, a věděla, že mám bratra, který už byl jednou ve vězení."

„Neodpověděls na mou otázku," poznamenám suše, pak zvednu ruku a prohrábnu si čerstvě ostříhané vlasy. „Co tady děláš?"

Vzdychne, ale pořád se na mě tak mile, bezpečně usmívá. Ten úsměv mu vysloužil ochranu, jaké mně se nikdy nedostalo. „To, co jsem měl udělat už dřív. Jsem tu kvůli tobě. Byl bych tu býval, už když tě pustili poprvé, Ronane, to musíš vědět."

Mlasknu jazykem. „Takhle očišťuješ své jméno? Používáš mě jako nástroj k napravení svých chyb, aby sis mohl odpustit všechno, co se stalo v minulosti? Je z tebe teď bohabojný člověk, Eamone?"

Udělá grimasu a zavrtí hlavou. „Ne…“ Odmlčí se, přejede si dlaněmi sako, jako by se snažil setřít nahromaděný pot.

Jsi ze mě nervózní, bratře?

„Je mi to jasné, vážně, ale jsem tu, abych ti pomohl. Máš kam jít?“

„Nějaká šlapka mě určitě nechá pár nocí přespat u sebe nebo ve svém hotelu.“

Zavrtí hlavou. „Ne, nic takového. Máme s manželkou chatu hned za Denverem. Je trochu sešlá, ale než abys…“

„*Nepotřebuju* vaši pomoc.“ Nestihnu udělat ani jeden krok, když natáhne ruku a položí mi ji na rameno, aby mě zastavil. Zvolna k němu otočím hlavu, můj instinkt svádí bitvu s mozkem. Toužím mu dát ránu pěstí za to, že se mě dotkl, a současně si zachovat schopnost sebeovládání.

Nikdo na mě sahat nebude.

„Prosím, dovol mi ti pomoct. Není to kvůli mně, ani kvůli naší rodině, která už dávno neexistuje, ale kvůli tobě. Zklamal jsem tě.“ Jak mu ta slova vyjdou z úst, napřímím záda a vytrhnu se z jeho sevření. „Já… Kdybych byl věděl…“

To mě donutí se opovržlivě usmát, ramena se mi mírně nahrbí, abychom měli obličej ve stejné výšce. „Opravdu, velký bratře? Mlhavě si vybavuju, že jsem ti to říkal, i spoustě dalších lidí, u soudu…“

Nereaguje tak rychle jako prve, ale nic jiného bych ani nečekal od kluka, co si vysloužil kompletní stipendium v Dartmouthu. Od někoho tak *spokojeného* v místech bezpečí a výsad.

Zhluboka se nadechnu, stáhnu ramena dozadu a narovnám se. Strčím ruce do kapes a zadívám se k nejvzdálenějšímu bodu parkoviště. Do nejbližšího města

bych šel pěšky celé kilometry, takové túry jsem dělal ve dvaceti, takže by to nebylo nic nového.

Ale hodila by se mi sprcha a i to, že bych nemusel šukat s nějakou hlupačkou, abych měl slušný nocleh.

„Nikdo jiný tam nebydlí, že ne?“ zeptám se, aniž bych se na něj podíval.

„Přesně tak. Je to jen nemovitost, kam jsme jezdívali na dovolenou. Teď už se léta nepoužívá, při tom všem, co se děje, jsme neměli čas. Práce… přátelé…“

Prosím tě… vykládej mi o tom, jak se kurva nadřeš.

Neřeknu nic. Místo toho natáhnu ruku a vezmu ho za rameno. Zaskočí ho to, a když ho sevřu pevněji, vyvalí oči.

„To zní dobře. Díky, brácho.“

Z hrdla mu unikne nervózní smích, když ho pustím a zamířím k místu spolujezdce. Jakmile vklouznu dovnitř, nahrne se mi do nosu vůně kůže a čistého prádla. Zapnu si bezpečnostní pás, zkřížím nohy a přitom nechtěně kopnu do přihrádky v palubní desce.

Eamon se uvelebí za volantem a nastartuje auto stisknutím tlačítka. Motor s jemným hučením ožije a Eamon letmým přejetím prstů po monitoru nad středovou konzolí umlčí hudbu dřív, než stihne začít hrát. Chvilku na mě hledí, pak otočí hlavu dopředu a odváží nás pryč. Radši bych seděl mlčky, ale neuplyne ani pár minut jízdy, když řekne: „Budeš se muset seznámit s mou manželkou Jasmine.“

Zadívám se z okna, zkřížím paže na široké hrudi a zabručím. Byl bych radši, kdyby mě prostě jen nechal v té chatě a zapomněl, že existuju, jako to udělal, když jsem byl malý kluk.

Mou nadějí je najít Kena, který mě kupodivu nevyzvedl, a zjistit, jestli splní sliby, co mi dal. A taky jestli mě nezačlení do práce, která mě zaměstná natolik,

abych brzy dosáhl šedesátky, nebo budu mít možná tu kliku a umřu na otravu alkoholem nebo na předávkování. To je fuk, vyhovuje mi obojí.

„Měl jsem syna," pokračuje. „Teď ale žije u mé bývalé manželky. Asi před deseti lety jsem se znovu oženil a mám nevlastní dceru. Všichni bydlíme…"

„Máš dost peněz, abys mi koupil burger?" přeruším ho. Na něm a jeho zatraceném životě mi sejde tak málo, že bych radši cucal bachařův palec, než abych poslouchal tyhle kecy.

„Jo, samozřejmě."

„Skvělé, takže jediné, co od tebe chci slyšet, je ‚co ti mám objednat.'" Doufám, že už lituje, že mě přijel *zachránit.*

Nepotřebuju ho. Už nepotřebuju nikoho.

Rád bych, aby mě nechali umřít, ať už v nějaké zkurvené cele, nebo s obličejem v hlíně. Pokud u toho budu sám, tak je mi to jedno.

3. KAPITOLA

CALISTA

Vypadám přesně jako má matka a pekelně mi to vadí.

Po ničem netoužím víc než tuhle ženskou nenávidět, ale nejde to.

Terapie mi pomohla. Nemůžu chodit po světě s tím těžkým břemenem, co mě pořád táhne ke dnu. I kdybych jí měla za zlé to, kde jsem, a ten průšvih, co mě straší jako nechtěné těhotenství v křesťanské domácnosti. „Miláčku, slyšíš mě?“

Míchám si kávu u kuchyňského ostrůvku mých rodičů, snažím se udržovat konverzaci, ale hlavou se mi toho honí tolik, že se těžko soustředím. Budu muset zase začít brát léky na ADHD, jinak nezvládnu těch příštích pár měsíců s tím nepředstavitelným úkolem, který mě čeká.

Jsem ráda, že Genevieve má přítele, ke kterému se může prozatím nastěhovat. Ne jako já, která nikoho nemám a připadám si jako minimalistický design bez nábytku. Jsem na tři dny u mámy a nevlastního táty, a když jsem s ní teď sama, pořád jako bych nemohla

sebrat odvahu a požádat o to, co potřebuju od chvíle, kdy mi vyhořel dům. „Jo, říkala jsi, že Mallorie má nějakou nemovitost, kterou se snaží prodat.“ Poklepu lžičkou o okraj černého hrnku, odložím ji na pult, pak zvednu hrnek a napiju se.

Nápoj je už studený. *Samozřejmě.* Karma je fakt mrcha.

„Tu nemovitost má Taylor, ne Mallorie. Cal, jestli nemůžeš…“

„Promiň, mami,“ vzdychnu a postavím šálek. „Mám toho teď hodně a bez urážky, být tady mi nepomáhá.“

„Tvůj otec a já nejsme zase tak moc doma.“

Jejich dům je v centru Denveru, pár minut od betonové džungle. Ví, jak to myslím. Nestojím o zvuky taxíků, bezdomovce žebrající o drobné, ani o jídlo z večerky na rohu. Ale i když to nejsou hlavní důvody, proč chci z tohohle domu vypadnout, stejně k nim patří.

Když se na ni podívám, má paže založené na hrudi. Je oblečená do práce a vím, že chce mít tenhle rozhovor rychle za sebou.

Je mi dvacet sedm let a už mám těch blbostí plné zuby. Nestojím o almužny; vydělávám dobré peníze už od své promoce na vysoké, a ještě víc teď, když jsem uzavřela smlouvu s expanzní firmou, která staví a modernizuje rekreační domy napříč Coloradem.

Vždycky jsem milovala design – krásné linie a dokonalost pro všechny kolem. Ale pro mě? V mém pokoji, stejně jako v mém životě, panuje ustavičný binec, ačkoli zůstává zamčený, stejně jako já. Neustále trávím čas u toho, s kým zrovna chodím nebo s kým si zrovna užívám nezávazné románky, a svůj chaos si nechávám pro sebe.

V Coloradu celkově není lacino a já bohužel nemám žádné úspory, ze kterých bych mohla čerpat. Proto

využívám tuhle situaci jako záminku, abych požádala mámu o almužnu.

„Ta chata…“ Šátrám prsty kolem sebe. „Dokud mi nevyplatí peníze z pojistky, můžu tam bydlet? Prosím?“

Svraští obočí. „Budeš moc daleko za městem. To budeš jezdit do práce tak hodinu, miláčku.“

„Mluvila jsem se šéfem, říkal, že stačí, když tam přijdu jen jednou týdně, ale zbytek dní můžu pracovat z domova.“

Z úst jí vyjde lenivý povzdech. „Budu si o tom muset promluvit s otcem.“

Je mi jedno, když mu tak říká, ale je to můj otčím – vždycky byl a vždycky bude. Tátu jsem milovala, a když mě o něj připravila rakovina, doufala jsem, že budeme jen samy s mámou.

Ovšem pravda je, že Eamon je opravdu báječný. K mámě se chová dobře a pomáhá jí v situaci, do které jsem ji dostala. Mám ho ráda, ale nikdy nebude můj táta. Je to její manžel, a i když jsem za ni šťastná, je to komplikované štěstí.

„Technicky vzato je tvoje.“

„Ne, je *naše,* srdíčko. Až se konečně vdáš a budeš s někým sdílet prostor, pochopíš to.“

Zasténám. „Prosím? Proč by mi měl říct ne?“

Zabloudí očima pryč ode mě. „Za poslední týden jsem neměla moc času s ním mluvit. Měli jsme každý úplně jiný rozvrh. Obávám se, že tenhle týden to bude stejné… můžu mu jen poslat krátkou textovku.“

Ze rtů se mi vydere další napjaté, bouřlivé zasténání. „Co třeba… místo toho…“ Jsem náramná manipulátorka a to mě sakra těší. Se svými blond vlasy, zářivě zelenýma očima a tělem, se kterým umím zacházet tak, abych dosáhla svého, se dobře vyznám ve hře. Jasně, u rodiny to nefunguje, ale moje taktická slova

rozhodně zabírají. „Neřekneme mu to a chatu opravím. Mám kamarády stavaře, kteří mi jsou hodně zavázaní. Pak ho za půl roku můžeme překvapit tím, jak hezky to tam bude vypadat. Co ty na to?“

Upřu na ni pohled *„Prosíííím, mami!“* Zakulacené oči s našpulenými rty, které jí, jak vím, berou u srdce. Vtáhne své rty, vrásky kolem úst jsou vidět i skrz silnou vrstvu make-upu, kterou je maskuje. Táhne jí na šedesát, kdežto Eamonovi je kolem pětačtyřiceti, takže je těžké ji nedráždit.

„Ten tvůj kamarád stavař bude pracovat zadarmo?“

„No… to ne…“

„Nemůžu tě nechat platit náklady.“

Kousnu se do rtu. *To nebylo ne…*

Přehrabuje se v kabelce, až vytáhne peněženku. „Šest měsíců a pak mu to řeknu. Tu kartu používej jen na náklady spojené s ubytováním.“ Podívá se na mě a kývne, jako by sama sobě připomínala, že jsem její dcera a že jsem ještě nikdy nezneužila naše peníze.

„Nebude mu vadit, že tam jsem.“ Když mi podá černou kartu, popadnu ji. „Kdybychom mu to řekly, určitě by byl nadšený, že mu tam uklidím.“

Žertem zakroutí očima a blýskne po mně širokým úsměvem, o kterém vím, že mě má zahřát u srdce. „Řešení pojistných škod poslední dobou trvá dost dlouho a nadcházející volby můžou spoustu věcí zdržet. Kdybys něco potřebovala, jen mi dej vědět, Cal. Peníze, dámskou jízdu. Už spolu vůbec netrávíme čas.“

Nikdy jsme ho spolu vlastně netrávily… po tátově smrti.

Neřeknu to nahlas, i když se mi moc chce. Místo toho nasadím široký úsměv. „Děkuju.“ Obejdu kuchyňský pult a obejmu ji kolem pasu, protože vím, že to k tomu divadýlku patří.

„Mám tě ráda, zlatíčko.“
„Mám tě ráda, mami.“

Cesta autem z Denveru trvá něco přes hodinu a zaplať-pámbu mě zastihne až úplný konec dopravní špičky. Jihovýchodně od dálnice 285 leží městečko Maple Falls. Je malé, ale je tu několik barů, které budu určitě čas od času navštěvovat, abych utopila své problémy, a taky Walmart a přehršle místních obchodů, jež lemují hlavní tah mezi úseky dálnice. Nic z toho není původní, podobně jako moje chata.

Taky se tu nalézá rezidenční oblast nazvaná Safírové údolí, která se honosí velkým jezerem, vlastněným čtyřmi rodinami. Ještě nikdy jsem neměla potěšení setkat se s někým z těch ostatních tří, nevím proč, prostě k tomu nedošlo.

Naše část jezera pochází od pradědečka z tátovy strany. Domy jsou od sebe vzdálené skoro půldruhého kilometru, v některých případech i víc, a jsou propojené jedinou silnicí. Naše chata stojí na nejzápadnějším konci, přístupná je jen po úzké silnici lemované po obou stranách stromy. Jelikož cesta není nijak osvětlená a blíží se šestá hodina odpoledne, ve slábnoucím denním světle je jen taktak vidět zátočina přede mnou.

Chata se jmenuje Sanderson Pine, podle mého otce Jamese Sandersona. Jsem ráda, že jsem byla dost stará, abych měla slovo v tom, že si nechám tátovo příjmení, kdežto matka si ho změnila na Byrneová, když se znovu vdala. Jsem dcera svého otce, a i když mám v plánu se jednou vdát, doufám, že tomu, koho si budu brát, nebude vadit přijmout moje jméno.

Dorazím k rustikálnímu dřevěnému domu ve tvaru písmene A, který hezky splývá s okolní přírodou, a vzdychnu úlevou. Žádná auta a nikde se nesvítí; naprosté ticho. Je to dost stranou, že bych tu mohla při orgasmu klidně křičet a sousedé by o ničem nevěděli.

Chata je situovaná přímo na břehu jezera a pod slabě oranžovou oblohou vidím přístaviště, u kterého se kdysi pohupoval pontonový člun. Myslím, že teď ho má někdo ze sousedů, podle toho, co Eamon kdysi zmínil, a já se ho možná pokusím získat zpátky.

Zastavím auto a vezmu si batoh, který obsahuje oblečení na jednu noc. Pro kufry a těch pár krabic, co mám, si dojedu později; většina z toho jsou zbytky oblečení, co jsem měla u rodičů, protože při požáru jsem přišla skoro o všechno. Tiše zavřu dveře mustanga a vydám se nahoru po štěrkové pěšině. Velké dubové dveře chaty vypadají nedotčeně, ale vím, že budu muset důkladně uklidit venku i uvnitř. Je to tu krásné a mrzí mě, že jsem to musela pošpinit svou nemocí.

Zasunu klíč do zámku, tiše vklouznu dovnitř a zavřu za sebou dveře. Rozsvítím a přede mnou se rozkládá otevřený obývací pokoj. Přes dlouhou pohovku ve tvaru písmene L jsou přehozené bílé plachty a stejně tak přes to, co je myslím houpací křeslo. Na nejvzdálenější zdi mám proti sobě krb od podlahy až ke stropu a kolem další ladící dekorace, od vysokých stojacích hodin až po konferenční stolek.

Tahle přízemní chata bere „pospolitost“ vážně. Jsou tu jen dvě místnosti, z nichž jedna je hlavní ložnice s rekonstruovanou koupelnou; je to jediný prostor, který moje matka *musela* nechat předělat.

Kuchyně, ke které kráčím, je na druhé straně od prosklené stěny, kde je vstup na terasu s vyhlídkou do lesa. Vždycky mi připadalo divné, že terasa není obráce-

ná k jezeru, ale pokud si vzpomínám správně, bylo to kvůli projektu garáže. Mohla bych uvažovat o změně půdorysu, ale přijde na to, kolik úsilí budu ochotná investovat.

Nejhorší součástí téhle kuchyně je její příšerný design. Hnědé skříňky stojí na hnědých a béžových dlaždicích, doplněné stejně nehezkým obložením stěn. Navrch k tomu všemu jsou v kuchyni zastaralé bílé elektrospotřebiče a opráskaný dřez. Tady bude rozhodně spousta práce.

V kapse mi zabzučí telefon. Rychle ho vytáhnu. Automaticky mě to připojilo k wifi, i když se neptám jak. Zdá se, že kdykoli moje máma nebo nevlastní táta něco požadují, splní se to na to šup. Proč by to s jejich žádostí o reaktivaci služeb mělo být jinak?

Na displeji mi svítí Gene-Vee a já přijmu hovor.

„Ahoj, kočko."

„Ahoj, zlato. Jak ti kvete pšenka?" směje se tiše.

„Moc ne, alespoň co se našeho domu týče…"

„Panebože, Cal!"

Sevřu rty, potlačím uchechtnutí a opřu se o linku, přičemž odkládám batoh a poklepávám si nohou. „Jak bych si mohla nedělat srandu z našeho neštěstí?"

Z telefonu zazní zaúpění. „Radši bych, kdybys to nedělala. Myslím na to, a to jsem tam ani nebyla." I když Gene nikdy nebyla ve skutečném ohrožení, jsem ráda, že nebyla z nějakého nečekaného důvodu doma.

„Promiň," řeknu, i když to nemyslím upřímně. „Tak co je nového? Jak se má koloušek?"

„Travis je skvělý, není to žádný koloušek. Ale budu se stěhovat zpátky k tobě. Tohle je na nás moc brzy."

„Chodíte spolu rok, Gene." Ohlédnu se do ztemnělé chodby, pak zpátky k nechutné spárovačce mezi obkladačkami. Přejedu po ní čerstvě upravenými, hnědě

nalakovanými nehty a potřesu hlavou. *Vážně jsem na to připravená?*

„Chlapi jsou odporní.“ V pozadí uslyším: „Hele, já jsem to slyšel,“ a vesele se zasměju. „Myslím to vážně. Ty sis aspoň držela svůj binec ve vlastním pokoji, Cal, a zbytek domu byl bez poskvrnky.“

„ADHD!“ zašveholím. „Umím se zaměřit na všechny ostatní i na jejich problémy, ale na ty svoje kašlu. Prostě se nenamáhám. Hnusné je, že to zahrnuje doslova *všechno*.“

Obě se zasmějeme a já znovu otočím hlavu k chodbě, jako by tam něco číhalo. Neslyším nic, ale…

„Zajdeme o víkendu na panáka?“ Je čtvrtek a výlet zpátky do města by sice byl milý, ale radši bych zůstala ještě pár dní tady. Spěchat s návratem do města mě moc neláká.

„Přestěhovala jsem se do Sanderson Pine, než dostaneme peníze z pojistky.“

Zajíkne se. „Ty mrcho. A tos **MĚ** ani nepozvala, abych jela s tebou?“

„Přísahala bych, že budeš šťastná s kolouškem!“

„Jmenuje se Travis!“

Připlácnu si dlaň na pusu, nakloním se dál nad pracovní pult, ale můj smích je stejně slyšet. Je nakažlivý a zanedlouho už se směje spolu se mnou.

„Tady tě tolik sexu nepotká.“ Snažím se zmírnit bolest, kterou jí určitě způsobilo, že jsem ji nepozvala, aby jela se mnou. „Můžeš přijet třeba tak za týden. Až se zabydlím.“

Právě v té chvíli uslyším vrznutí dveří a srdce mi poskočí v hrudi. Následuje slabé šourání, které zní ze tmy, a mně přejede po zádech mráz. Všechny svaly v těle se mi napnou a nejsem schopná pohybu.

„Kdo kurva jsi?“

Strach mi ochromí prsty, až upustím telefon. Prudce se otočím, nasměruju tělo za hlubokým, dunivým hlasem, pátrám ve tmě po jeho zdroji. Nemusím hledat dlouho. Párkrát zamžikám; nebýt tetování, přísahala bych, že je to můj nevlastní táta Eamon, kdo se sune slabě osvětlenou chodbou směrem ke mně. Z tohohle *gladiátora* přede mnou kape voda, má na sobě jen ručník omotaný kolem pasu.

Do háje…

Jeho tělo je ostře tesané – ne, je vytesané nějakým dávno zapomenutým bohem. Jak vstoupí do osvětleného obývacího pokoje, zatnou se mu pěsti podél boků. Když se teď světlo odráží od jeho snědé pleti, vidím, že je jeho tělo do posledního centimetru, od výrazných kyčlí až po ostrou linii čelisti, pokryté tetováním.

„Cal?“ Slyším, jak mě Gene slabě volá.

Muž přede mnou má oči skoro stejně modré jako jezero venku a teď sklouznou k zemi. „Zavěs.“ Znovu promluví a ježíši, nikdy mě nenapadlo, že se mi z nějakého hlasu můžou takhle roztřást stehna.

„Haló? Blbne ti signál? To je jedno, já se ti tam nevnutím.“

Nemůžu od něj odtrhnout oči, uvězněná ve zděšeném omámení. V každém filmovém hororu bych umřela jako první.

Jeho výraz naznačuje, že by mi ublížil za sebemenší nepříjemnost.

„Polož… ten… hovor.“ Tentokrát to pronáší pomalu, luskne prsty a ukáže dolů na telefon.

Spěšně se shýbám a beru telefon, přičemž z něj nespouštím oči. „Já-já se ještě ozvu.“ Než stihne Gene něco říct, stisknu tlačítko a ukončím hovor.

To byla blbost, ne? Patrně jsem jí měla říct, že je někdo v domě, označit ho za squattera. Hned by zavolala

policii a někoho sem poslala. Ale neudělám to. Právě proto potřebuju psychologa. Proto jsem taky nezadaná. Místo aby mi představa bolesti spustila útěkovou reakci, probouzí ve mně podivnou dychtivost. Měla bych doufat, že mi nechce ublížit, ale to je to poslední, co chci. Bolest mi pomáhá zapomenout na včerejšek a připomíná, že jsem bohužel ještě dnes naživu.

„Ptám se naposled.“ Nakloní hlavu ke straně. Krátké, mokré černé vlasy má ulíznuté po stranách obličeje a na spánku, kde má těsně nad obočím vytetované jediné slovo, „SIT“.

„Kdo… kurva jsi?“

4. KAPITOLA

RONAN

O několik hodin dřív

„Zapnul jsem wifi.“

Zasténám při posledním soustu mastného burgeru, když vstupuju do chaty. Kdybych se měl někde zamknout, tak nejspíš v téhle zapadlé… no, *díře*. Nevím, jestli je to vhodný výraz. Zvenčí je překvapivě hezká, ale uvnitř jako by člověk odcestoval časem čtyřicet let nazpátek.

„Žádný soused minimálně půldruhého kilometru na obě strany.“ Eamon projde kolem mě a rozsvítí ještě pár světel v kuchyni a jedno v tmavé chodbě. Je vedlejší, že venku jasně svítí slunce; jakmile vystoupíte z hlavního obytného prostoru, připadáte si jako o půlnoci. „Dvě ložnice, koupelna a záchod.“

Otočí se ke mně a předvede široký úsměv. Takový ten bohatý, se zářivě bílými zuby, co mu na rtech hlásají bohatství. Je to bezstarostný úsměv, čiší z něj pocit lhostejnosti, jako by říkal: „Nestarám se, protože nemusím.“

Jediný důvod, proč jsou mé zuby skoro stejně dokonalé, je ten, že – věřte tomu, nebo ne – věznice o ně opravdu dobře pečuje. Zvlášť moje zubařka… tu jsem fakt dobře opíchal za nové přední zuby potom, co jsem o ně přišel v pěstní potyčce.

„V garáži jsou pomůcky na posilování," pokračuje, odkašle si a opře se o barovou stoličku – jednu ze dvou, protože ostatní zřejmě chybějí. On a jeho manželka zjevně mají dost peněz, tak proč to tady neudržovali? Ne že by mě odpověď nějak zvlášť zajímala, ale vadí mi to. Eamon má něco pěkného, a přesto to nechá chátrat.

„Mám extra…"

„Dozvědí se sousedi, že jsem tady?" Přejedu prsty po lince a vytvořím rýhu v tlusté vrstvě prachu. „Nikdo si nesmí myslet, že tu squatuju."

Když se přivřenýma očima setkám s jeho pohledem, kývne. „Žádné strachy, budou o tobě vědět."

„Tvoje manželka taky. Předpokládám, že o mě bude vědět."

Nervózně se zasměje, čímž na mou otázku odpoví beze slov.

„Báječné," zasténám.

Obejdu linku až k ledničce, která byla nejspíš naposled použitá při nějakém puberťáckém nebo vysokoškolském mejdanu. Když se mi konečně podaří vypáčit zaseknuté dveře, moje podezření se potvrdí. Uvnitř jsou desítky poloprázdných lahví různých druhů lihovin, které všechny pravděpodobně prošly cyklem zahřívání a chladnutí. Vezmu si láhev vodky a kopnutím zavřu dveře.

Odšroubuju víčko, odcvrnknu ho na druhý konec místnosti, opřu se o linku a přihnu si. Zaplaví mě pocit otupělosti; skoro necítím pálení v hrdle, i když jsem

se už léta nenapil alkoholu. Nechat se s ním přistihnout ve vězení byla blbost – to už bych radši riskoval drogy. Řekl bych, že to chutná *zatuchle*, ale kdoví, jak dlouho to tu bylo.

Znova si zhluboka loknu, pak si otřu rty holým předloktím.

„Snažím se nikoho nezabít, Eamone. Slyšíš mě?“

Vyvalí oči. „Proč bys…“

„Jestli sem přijde tvoje žena a zavolá na mě policii, tak tu krávu uškrtím.“ Patrně to není moje nejchytřejší poznámka, ale co ode mě sakra čeká? Jsem koneckonců bídný vrah.

Odkašle si a upraví si černou kravatu. „Řeknu jí to, ale Ronane, nikdo sem nepřijde. Tak si s tím nedělej starosti.“

„Proč?“ zeptám se, čistě abych věděl, jak moc se dá jeho tvrzení věřit.

„Máme málo času a moc práce. My oba.“

„Tvoje bývalka nepřijede? Nebo tvůj syn?“

„Ne, technicky vzato jsem se do téhle nemovitosti přiženil.“

Zabručím a vzpomenu si, že jsem někoho vynechal. „Tvoje nevlastní dcera?“

„Taky moc práce. Zrovna nedávno se zmínila, jak bychom to tady klidně mohli prodat. Nebo jsem to možná řekl já. Ať tak nebo tak, ona je patrně ta poslední, koho tady uvidíš.“

Znovu se důkladně napiju, dorazím tu mizernou vodku. Odložím láhev do dřezu, vrátím se k ledničce a vezmu si to samé, ale s jinou příchutí.

„Mám pro tebe ještě něco,“ řekne a zvuk něčeho, co klepne o stůl, mě přiměje otočit se. Zmocní se mě zvědavost. Na lince pod jeho dlaní leží několik stodolarových bankovek a pod nimi něco, co vypadá jako šek.

„Promyslel sis to, co?“ Spolykám několik doušků, ale chuť ananasu je odporná, až se rozkašlu a odtáhnu lahev od rtů.

Během mého kuckání Eamon pokračuje. „Hotovost je ode mě, šek je od našeho otce.“

Těžce polknu a sevřu hrdlo lahve. „Nic nechci.“

„Je mrtvý, Ronane. Poslední, co udělal…“

Praštím lihovinou o linku – kupodivu se neroztříští – a udělám dva kroky, abych popadl stoh bankovek a šek. Zmačkám to v pěsti, mračím se na něj, až se mi vzteky zachvěje chřípí. „Mám tady venku lidi, co mi dluží. Nepotřebuju jeho zpropadený soucit ani z hrobu, Eamone.“

Vytrhnu šek z hromádky bankovek a hodím ho do dřezu. Popadnu tu ananasovou alkoholovou sračku a naleju ji na něj. „Nemáš zapalovač?“

Vzdychne. „Prosím, v domě se nekouří.“

„To je teda pěkná mrcha, navíc v Coloradu. Není tu teď snad legální i tráva?“ Jakmile je lahev prázdná, hodím ji do dřezu k druhé odložené. „Díky za…“ Přepočítal jsem bankovky ve své ruce. „Šest set babek. Půjdu si koupit telefon.“

Další poklepání na pult mě přiměje otočit hlavu.

„Nedělám to, abys mi odpustil, Ronane.“

Při ohlédnutí uvidím telefon, který na mě čeká, ještě zabalený v krabici. „Objednals mi taky telefonní tarif? To je gesto hodné staršího bratra.“

„Ne.“ Asi se mu dostávám pod kůži. „Už několik let to obstarává stejný operátor. Můžu ti pomoct, jestli…“

„Byl jsem ve vězení, ne kurva na jiné planetě.“

Zasténá, já otevřu ledničku a sáhnu tentokrát pro lahev tequily. Doufejme, že to zabere.

„Na krabici jsem ti napsal moje telefonní číslo.“ Narovnám se a odtrhnu víčko, celý nadšený, že to je

nová, nenačatá lahev. Nejspíš to není jejich oblíbený alkohol. „Přijdu za…“

„Nenamáhej se.“ Zavřu dveře ledničky a spustím o tom, kvůli čemu doufám, že pro něj konečně budu mrtvý. „*Nechci* komunikovat. *Nechci* tohle napravit…“ Ukážu na něj a pak na sebe. „Ty a všichni zkurvení Byrneové jste pro mě už hodně let mrtví.“

Jeho vztek z toho, jak s ním mluvím, se rozplyne v empatii, což je ještě ubožejší pocit. „Ronane, prosím…“

„Na pár měsíců využiju tvůj domov, jenom než si seženu, co potřebuju k přežití. Pak zmizím, stejně jako jsi mi zmizel ty.“

Zvedne oči ke stropu a maličko zavrtí hlavou. Chci, aby se se mnou hádal. Aby mi řekl, že neměl na vybranou. Aby mi dal záminku povědět mu, jak se *sakra* plete.

„Přijdu příští měsíc,“ odpoví suše, vezme si kabát a vyjde z domovních dveří.

Těžká je vina, kterou neseš, bratře… a doufám, že tě bude donekonečna užírat.

Moc rád bych tenhle pohled *odstranil.* Je v něm strach, ale ochromující. Takový, že nevíte, co s ním, a pohlcuje vaše veškeré rozumné uvažování.

Blondýna je očividně ohromená intenzivními pocity. Kdybych nebyl tak opilý, možná by se mi z toho dokonce i postavil. Její velké, limetkově zelené oči se na mě upírají bez mrkání, rozšířené jako u laně zachycené světly auta. Ještě pořád neřekla ani slovo, ani neutíká, jak by to udělala každá chytrá holka. Bohatí lidé

a jejich falešný pocit bezpečí. Poznám, že do té kategorie zapadá, podle upravených nehtů, prodloužených řas a slabé vůně samoopalovacího oleje, která z ní vane.

Když nezastavuju v chůzi, začne zvedat bradu ke stropu. Jen co se zastavím, zajíkne se.

„Proč jsi v mém domě?“ Její reakce zní nejistě, jako by už znala odpověď, ale nejsem tady, abych analyzoval její pocity. „A proč jsi nahý?“

„Na něco jsem se ptal.“ Takhle zblízka už to není samoopalovací olej. Je to kokos a vanilka. Nikdy nezapomenu, odkud se ta vůně bere, i když bych moc rád.

„Prostě použij tělové mléko.“

Když zvedne ruce, jako by mě chtěla odstrčit, naklonim hlavu ke straně a zabručím. „Nesahej na mě.“ Udržuju odstup, ale jsem tak blízko, že kdyby moc prudce vydechla, pošimralo by mě to na bradě.

„T-tenhle dům mi patří!“

Zvednu obočí a o krok ucouvnu, přejedu očima celé její tělo. Má na sobě černé legíny a ustřižené tílko, takže je vidět tetování, které jí vede od jednoho ramene ke druhému. V obou uších má spoustu piercingů.

„Nevěděl jsem, že můj bratr krade nemluvňata.“

Ne že bych ho přišel poučovat, ale je moc mladá. Když se jí podívám na ruce, má na nich několik prstenů, ale na prsteníčku ani jeden.

„Bratr… Eamon?“ Její tón je zase divný, ale alkoholový opar mi rychle připomene, že je mi to úplně ukradené.

Přejedu pohledem od jejích rukou k hrudi a zastavím se u ztuhlých bradavek. Nemá podprsenku a je vidět, že má v bradavkách malé barbelly. Ladíme spolu, jak roztomilé.

Podívám se jí do očí, aniž bych zvedl hlavu. „Kdo jsi?“ zeptám se znovu.

„Tenhle dům patří mé mámě a nevlastnímu tátovi, Eamonovi.“

„… před deseti lety jsem se znovu oženil, teď mám nevlastní dceru.“

„Fascinující.“ Rychle se napřímím, až se lekne, pak obejdu kuchyňský pult k ledničce. Lihovina mi příjemně víří v mozku, téměř mě nadnáší. Už jen pár panáků a možná se konečně trochu vyspím. „Už můžeš jít.“

Její zajíknutí je tak typicky holčičí, až obrátím oči v sloup. „Pardon, ale odejít můžeš *ty.* Nevěřím, že jsi Eamonův bratr. Ani jsem nevěděla, že nějakého má.“ Přísahal bych, že lže, ale momentálně jsem tak vzdálený realitě, že to přejdu.

„Zavolej tátovi, ať tě přijede vyzvednout.“

Než zavřu dveře ledničky a zvednu ke rtům lahev whisky, vyvalí oči a spadne jí brada.

„Kolik myslíš, že mi je?“

Alkohol mi stéká do hrdla. Zavřu oči a opřu se zády o linku. „Osmnáct.“

„Naser si. Je mi sedmadvacet. Mám vlastní auto, můžu se odvézt sama!“

„Tak to udělej.“

Tohle nezvládám; chci jen ticho a samotu. Proto jsem výslovně požádal bratra, ať mě nenavštěvuje.

Znovu se napiju, napřímím se a zamířím zpátky do chodby. „Až se probudím, budeš pryč, nebo zavolám taťkovi, ať si pro tebe přijede.“

„Hou, hou, hou!“ Už jsem skoro v chodbě, která vede k mé ložnici, když se za mnou vyřítí. „Nepatříš do tohohle domu. Nemůžeš jen tak – uf!“

Vrazí mi do zad, jak se znenadání zastavím, a zvuk mého ručníku, když dopadne na podlahu, mi vyloudí z hrudi rachotivé zavrčení.

„A sakra. Moc se omlouvám.“

Zvolna se otočím čelem k ní. Stojí vzpřímeně a hledí mi přímo do očí. V téhle zšeřelé chodbě je na ni špatně vidět, ale umím si představit, jak rudne – doufejme, že rozpaky.

Nakloním se k ní. „Zvedni mi ten ručník."

O krok ucouvne, polkne, nervózně sklouzne pohledem k mé klíční kosti a pak rychle zpátky k obličeji.

„Hned," procedím mezi zuby.

Zavře oči, klesne na kolena a šátrá po ručníku. Jsem v pokušení kopnout si ho mezi nohy, aby pro něj musela lézt po čtyřech jako pes. Ale ne, to si nezaslouží. Jsem unavený, opilý, prahnu po tichu a ona představuje všechno, co momentálně nepotřebuju – a to mě štve.

Uf. Mám neteř, která je o jedenáct let mladší než já. Jak se to sakra stalo?

Nevlastní neteř. Sémantika.

Vstane, natáhne paži s ručníkem a přitiskne mi prsty na hrudní kost. Postupuju pohledem přes její zápěstí k loktu a dál po zbytku paže, přičemž si všímám drobných, zdánlivě nahodilých tetování, která jí zdobí pokožku. Dokonale se hodí k její drobné postavě, budí ve mně zvědavost, jestli má pokérovaný i zbytek těla.

Ale ne tak velkou, abych z ní chtěl strhat oblečení, tak to nechám být.

Vezmu ručník, otočím se a zamířím zpátky chodbou. „Do rána zmiz, panenko, nebo zavolám taťkovi, ať si tě vyzvedne."

Neřekne ani slovo, proklouznu dveřmi hlavní ložnice a zabouchnu je za sebou. Lahev whisky mi v ruce připadá tím těžší, čím jsem blíž k posteli. Zvednu lahev ke rtům a padnu zády na matraci. Jsem zase venku. Ne svobodný, ale venku z basy. Uvidíme, jak dlouho tenhle pomíjivý pocit volnosti vydrží, a jestli dokáže překonat mé pokusy předčasně se upít k smrti.

5. KAPITOLA

CALISTA

Přespala jsem na pohovce; předtím jsem postavila houpací křeslo ke dveřím do chodby. Jako by to mohlo chlapovi jako on zabránit, aby se ke mně dostal. Asi kvůli tomu se mi nespalo moc dobře.

Když se do oken začne vkrádat sluneční světlo, začnu se probouzet, byť omámeně. Stojí mě několik stenů a zaúpění, než se zorientuju. Promnu si rozespalé oči, nahrbím se a zabořím obličej do dlaní. Události předchozího večera mi běží hlavou jako film – i když strašidelný –, ale protože jsem chorá, užívám si každou jeho vteřinu.

Ten chlap je jak zatracený gladiátor. Určitě každý den posiluje a nikdy nevynechá, protože jinak by jeho svaly neměly vlastní svaly. Piercingy v bradavkách, ozdobené stejnými šperky jako nosím já, upoutaly mou pozornost stejně jako ty moje upoutaly jeho. Spolu s vyrýsovaným „V“, které vedlo přímo k tomu, co by mě určitě vrcholně uspokojilo. Divím se, že jsem nezačala slintat.

Když mě přiměl zvednout mu ručník, vážně jsem zvažovala, jestli bych ho neměla náhodou praštit hlavou

do péra. Ačkoli jsem nechávala oči zavřené jako správná vyděšená blbka, ještě teď cítím jeho pižmo smíšené s cedrovým sprchovým gelem.

Neměla jsem sex několik měsíců a cítím se jako nadržená coura.

Čiší z něj nebezpečí – ne, přímo z něj řve. Nemám pochyb, že by mě klidně mohl popadnout za hrdlo a jen prostým stisknutím mě ohrozit na životě.

Jsem magor. Můj vzhled hodné holky je všeho všudy jen fasáda. Bažím po násilí, které patří k nebezpečí. Není to úplně moje vina, nebo si to aspoň nemyslím. Neměla bych cítit nával vzrušení, když si představím, jak se na mě valí. Ale opravdu jsem včera večer potají doufala, že mi přiloží bosou nohu na rameno a stlačí mě dolů na ten ručník?

Jo.

Doufala jsem, že mu budu připadat dost přitažlivá, aby jako v těch knihách, o kterých mi vypráví Gene, vstoupil do obývacího pokoje a opíchal mě ve spánku?

Jo.

Jsem magor, přesně jak jsem řekla. Pravděpodobně má nějakou pohlavní nemoc.

Jsem tu z nějakého důvodu a musím se na něj soustředit.

Odhodím pletenou deku a zamířím do kuchyně. Vím, že je tady kávovar. Jen ho potřebuju najít a modlit se k nějakému bohu, aby ještě fungoval. Možná bych se měla modlit k tomu, co spí v hlavní ložnici. Prohrabu polovinu skříněk, než ho konečně najdu – uprášený a zapomenutý. Tohle bude první, co vyměním; potřebuju svůj kávovar na jeden šálek. Jestli to ze mě dělá snoba, tak budiž. Konvice kávy přijdou nazmar a já piju jen jeden šálek, abych si nepodělala energii na zbytek dne.

Prošmejdím zbytek kuchyně a zmocní se mě sklíčenost. Nenajdu vůbec žádnou kávu. Vypila bych i prošlou, kdyby na to přišlo. Potřebuju jen přežít den a čelit…

„Přísahal bych, že jsem ti řekl, ať zmizíš."

Prudce otočím hlavu a ztuhnou mi ramena. Polknu a pomalu se obrátím čelem k muži, jehož hlas zní, jako by přivolával bouři.

Houpací židle je odsunutá a nemůžu se ubránit pocitu hrůzy z toho, jak tiše to musel udělat. Prohrábne si rukama krátké černé vlasy, promne oholené spánky, a když se jeho pronikavé modré oči setkají s mýma, všimnu si slabých červených čárek v bělmech. Předpokládám, že je to kocovinou, ale jak ke mně kráčí, nevrávorá, ani nevráží do nábytku.

„Nemůžeš mě vyhodit z vlastního domu." Nereaguju tak agresivně jako včera večer. Prostě mě překvapil a nebyla jsem na takovéhle střetnutí tak připravená, jak jsem si myslela. „Měl bys odejít." Škoda že můj hlas nezní sebejistěji, je v něm slyšet jen má rozkolísanost.

„Zavolej Eamonovi." Vnikne do mého osobního prostoru, sáhne za mě a otevírá skříňky. Nedotýkáme se, ale cítím horko, které z něj vyzařuje a vhání do mě vlnu nejistoty. Je to jako varování, vyzývá mě, ať uteču, než mě spálí.

Fakt ironie.

„A co třeba…" Zmlknu, když otevře skříňku přímo nad mou hlavou. Zaplaťpámbu, jsem dost malá na to, abych se trošku přikrčila a nedostala ránu. To je pro mě pokyn, abych úplně poodstoupila. Vím, že se tvářím nevěřícně, ale on se jen otočí a vrhne na mě znuděný pohled. „… představit se."

Přejede si jazykem přes přední zuby, popadne modrý plastový kelímek, a aniž se na něj podívá, strčí ho pod kohoutek. „Ne."

„Já jsem Calista.“ Naser si, já necouvnu.

Odvrátí ode mě hlavu, pustí vodu, začne plnit kelímek a nic neříká.

Nejde to tak, jak jsem doufala.

Ani si nejsem jistá, v co jsem vlastně doufala, ale nastěhovat se zpátky k rodičům nepřipadá v úvahu. Namouduši, nepřipadá mi fér, že já jsem ta, kterou vyhazují.

„Jsi bratr mého otčíma. Nikdy se o tobě nezmínil.“

Vypne vodu a vysrkne půl kelímku, než ji bedlivě znovu zapne a opět naplní nádobu.

Další mlčení.

„Jsi mu podobný.“ To ho zarazí, a když se zhluboka nadechne, bílé tričko se mu napne na všech těch nádherných svalech. Cítím nutkání taky se nadechnout, jako by jeho dech probudil v mých plicích touhu po přídavku. „Možná proto jsem nešla rovnou pro nože, abych ti pobodala zadek za vloupání a porušení domovní svobody.“

Z hrdla mu vyjde tlumené dunivé zavrčení, pak se otočí, vrazí do obývacího pokoje a něco hledá. Rozhlíží se, postaví vodu na konferenční stolek, pak si klekne a nadzvedne gauč.

„Ehm…“ *Co to dělá?*

Vstane, přejede místnost pohledem a skončí na kamenném krbu. Sleduju jeho pohled a zpozoruju na dřevěné závěsné polici svůj telefon, zapojený do jediné zásuvky v místnosti.

Přísahám, že zafuní, a tehdy mi dojde, k čemu se chystá.

„Ne!“ zařvu, ale už k němu dusá.

Oběhnu kuchyňský ostrůvek a přeskočím gauč, ale on je daleko blíž, a než se u něj ocitnu, už sahá po mém telefonu. Ani nevím, proč mám strach; je chráněný heslem.

Vytrhne nabíječku, právě když se natahuju pro telefon.

Než stihnu zareagovat, chytne mě za zápěstí a jediným hbitým pohybem mě přirazí zády na hrbolaté kameny krbu. Zajíknu se, protože jeho ruka je moc rychlá, vezme mi vzduch z plic, když mi ovine prsty kolem hrdla.

Instinktivně zvednu ruce, abych ho chytla za předloktí, ale napne se.

„Nesahat," zavrčí.

„N-naser si!" Zarývám mu nehty do pokožky, ale nejsou ostré ani moje. Jsou akrylové a cítím, jak se začínají odlupovat, když na ně tlačím vší silou.

Ani nemrkne.

„Nesahej na mě." Nakloní se nade mě a jeho osobnost mě dusí ještě víc než jeho stisk. Vůně okolního lesa se mísí s kouřovým aroma krbu, plní mi chřípí. Moje tělo řve, ať bojuju, ale mysl mě ponouká nechat ho rozpoutat veškeré násilí, po kterém touží.

Jak se snažím polknout, jeho stisk se uvolní jen tolik, abych se mohla nadechnout – spíš zasípat než cokoli jiného. Neměla bych být poslušná. Měla bych se bránit, jak to umím, ale místo toho zvednu ruce, jako by mě zatýkal, zatímco on přistoupí blíž, takže jsou naše těla jen nepatrný kousek od sebe. Můj telefon se mi tiskne k prstům, vložený mezi našima rukama. Jen co uslyším tiché cvaknutí, ucouvne a přitom mě pustí. Nechci být hysterická, ale instinktivně se chytnu za krk a třu si ho. Rozhodně nebyl něžný a ta pokřivená část mě prahne po tom, aby mi ta síla nechala na pokožce modřiny.

Projíždí mi telefon, když vykuckám: „Prosím, počkej. Já – jim to neřeknu."

„Možná zavolám tvou matku, vypadá to, že si s mým bratrem nejste bůhvíjak blízcí, vzhledem k tomu, že ho